

kancelář ministra vnitra
Nad Štolou 3
Praha 7
17034

Č. j. MV-17239-2/KM-2015

Praha 13. února 2015
Počet listů: 8

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo vnitra, jako nadřízený věcně příslušný odvolací orgán podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), v návaznosti na ustanovení § 178 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů,

rozhodlo

ve věci odvolání, které podal dne 15. 1. 2015 pan Tomáš Pecina, nar. 21. 4. 1966, bytem Slezská 1668/56, 120 02 Praha 2 (dále jen „odvolatel“) proti rozhodnutí Policie ČR Policejní prezidium České republiky č.j. PPR-37191-4/ČJ-2014-990140 ze dne 14. 1. 2015, kterým byla částečně odmítnuta žádost odvolatele o informace podle zákona č. 106/1999 Sb. ze dne 30. 12. 2014 s odkazem na ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a § 11 odst. 6 cit. zákona

takto:

Podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, se rozhodnutí Policie ČR Policejní prezidium č.j. PPR-37191-4/ČJ-2014-990140 ze dne 14. 1. 2015 se ruší a věc se vrací k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal.

Odůvodnění

Dne 30. 1. 2015 bylo Ministerstvu vnitra doručeno odvolání odvolatele ze dne 15. 1. 2015, které směřuje proti rozhodnutí povinného subjektu Policii ČR Policejnímu prezidiu (dále jen „povinný subjekt“) č.j. PPR-37191-4/ČJ-2014-990140 ze dne 14. 1. 2015, kterým byla dle ustanovení § 15 s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. a) a § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. odmítnuta žádost odvolatele ze dne 30. 12. 2014.

Podáním datovaným dnem 30. 12. 2014 a doručeným povinnému subjektu téhož dne požádal odvolatel o poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb. spočívající v zaslání závazného pokynu policejního prezidenta č. 250/2013 ze dne 3. prosince 2013, o identifikačních úkonech.

Na základě výše uvedené žádosti povinný subjekt dne 14. 1. 2015 poskytl pokyn policejního prezidenta č. 250/2013 s výjimkou čl. 1 odst. 1 písm. i), čl. 24, čl. 26, čl. 29 odst. 1, čl. 37, čl. 39, čl. 54, čl. 58 odst. 2 a 5 písm. b), čl. 62 odst. 1 písm. b) a odst. 4, čl. 64, čl. 68 čl. 86 až 96, čl. 98 odst. 4, 5, 12 a příloh 7 a 8. Současně vydal rozhodnutí č.j. PPR-37191-4/ČJ-2014-990140 ze dne 14. 1. 2015, kterým žádost odvolatele z 30. 12. 2014 částečně odmítl v rozsahu výše uvedených článků pokynu policejního prezidenta 250/2013 (dále též jen „Pokyn“). Toto rozhodnutí odůvodnil tím, že anonymizovány byly ty části textu, které se vztahují výlučně k vnitřní organizaci práce Policie ČR a nijak se netýkají osob stojících mimo ni, přičemž jejich zveřejnění by ohrozilo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky. Informace vyloučené z poskytnutí rozdělil povinný subjekt v zásadě do dvou skupin. První tvoří informace o úpravě zpracování osobních údajů zaměstnanců a příslušníků policie zúčastněných na identifikačních úkonech podle předmětného interního aktu řízení. Druhou skupinu pak představují informace o bezpečnostních opatřeních související s úpravou přístupu do jednotlivých informačních systémů a databází. V rámci aplikace ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. dále povinný subjekt odkázal z hlediska definice vnitřního pokynu na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 20/2007. Neposkytnuté informace tuto informaci dle jeho názoru splňují. Dodal, že omezení práva na informace bylo provedeno i v souladu s ustanovením § 12 cit. zákona, neboť byly neposkytnuty pouze ty informace, které nijak neupravují činnost povinného subjektu jako orgánu veřejné moci navenek. Při posuzování nezbytnosti omezení poskytnutí přihlédl povinný

subjekt k ustanovení § 11 odst. 6 cit. zákona a dospěl k názoru, že Pokyn obsahuje ohledně zpracování osobních údajů zaměstnanců a příslušníků policie a bezpečnostních opatření související s úpravou přístupu do jednotlivých informačních systémů takové informace o metodách, které policie užívá při odhalování a objasňování trestné činnosti a jejich zveřejnění by bylo způsobilé ohrozit plnění úkolů policie. Tyto pak nejsou systematicky popsány ve veřejně dostupných odborných publikacích. Taktéž by zveřejněním informací mohlo dojít k ohrožení bezpečnosti informačních systémů a databází obsahujících identifikační údaje a provozovaných Policií ČR.

Odvolatel podal proti tomuto rozhodnutí dne 15. 1. 2015 odvolání datované dnem 14. 1. 2015, které bylo Ministerstvu vnitra doručeno dne 30. 1. 2015. Své odvolání člení do tří zásadních stížních oblastí. V části označené II. A uvádí, že omezení práva na informace co do článků 62 odst. 1 písm. c), 64 a 68 Pokynu je v rozporu se zásadou legitimního očekávání, neboť uvedená informace byla již dříve poskytnuta spolku Iuridicum Remedium, o. s. a je veřejně dostupná prostřednictvím internetu.

V bodě II.B vyjadřuje myšlenku, že postup při provádění úpravy zpracování vzorku, který je „kontaminován“ z něhož povinný subjekt dovozuje možnost odmítnutí informace nemůže obstát v testu veřejného zájmu, neboť existuje legitimní veřejný zájem na dostupnosti informací jak je s citlivými údaji, jimiž policie disponuje nakládáno, přičemž povinný subjekt neuvedl žádný argument, který by ve vztahu k dané třídě veřejný zájem oslaboval.

Pod bodem II. C předesílá, že není přesně specifikovaná část informace, jež byla odmítnuta s odkazem na její interní povahu. Dále odkázal na právní názor vyslovený v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2013 č.j. 10 A 251/2011-38-43, dle něhož: „ve vztahu ke sbírání biologických stop, jejich uchovávání a zkoumání ...pokyn upravující tento postup nelze označit ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím za vnitřní předpis, neboť má dopady do práv fyzických osob, jichž se tyto biologické stopy týkají“. K otázce tvrzení, že znalost požadovaných informací by mohla být potenciálně zneužita pachatelů trestné činnosti tak, že by postupům policie přizpůsobili své jednání, eliminovali jejich účinnost a bránili svému odhalení a usvědčení dodává, že toto tvrzení je naprosto nekonkrétní a hypotetické. Pokud jde o ohrožení bezpečnosti databází a informačních systémů policie, znamenala by tato teze, že osobní údaje osob uchovávané v takových systémech by byly nedostatečně zabezpečeny, což by

zavdávalo důvod k legitimním obavám veřejnosti, a tím spíše by měly být informace poskytnuty.

Ministerstvo vnitra jako věcně a místně příslušný odvolací orgán nejprve posoudilo odvolání z hlediska přípustnosti a včasnosti a shledalo, že odvolání bylo podáno včas a oprávněnou osobou.

Odvolací orgán se dále zabýval odvoláním i celým spisovým materiálem, přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení s právními předpisy a dospěl k následujícím závěrům.

Zákonem o svobodném přístupu k informacím je obecně upraven hmotněprávní nárok osob na informace, jenž vyplývá z článku 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“). Toto právo však neslouží k uspokojení osobní zvědavosti a zvědavosti, ale k možnosti uplatnění politických práv ve veřejném prostoru. Za tímto účelem zákonodárce stanovil jistá omezení práva na informace, v případě zájmů chráněných ústavním pořádkem České republiky. V takovém případě může, a v určitých případech dokonce musí, orgán veřejné moci vydání informace rozhodnutím odmítnout. Ačkoliv je řízení o žádosti podle zákona č. 106/1999 Sb. řízením neformalizovaným, což má napomoci rychlému poskytnutí informace, dochází v případě zákonem předpokládaného důvodu k odmítnutí žádosti či její části dle ustanovení § 20 odst. 4 cit. zákona k formalizaci řízení a rozhodnutí v dané věci již podléhá požadavkům obecných předpisů správního práva. Při vydání rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti je tak třeba naplnit požadavky zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, na správní rozhodnutí. Rozhodnutí musí tedy splňovat nejen požadavek na věcnou správnost a zákonnost ale musí z něj být též patrné důvody a podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a právních předpisů, a to ve vztahu ke konkrétnímu řešenému případu.

V odvolacím řízení proti takovému rozhodnutí postupuje po procesní stránce odvolací orgán s ohledem na znění zákona o svobodném přístupu k informacím téměř výhradně dle správního řádu. Odvolací orgán proto přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy s tím, že správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží.

Ministerstvo vnitra neshledalo ve věci žádosti odvolatele ze dne 30. 12. 2014 vadu řízení před povinným subjektem, a proto se zabývalo stížními námitkami

odvolatele. Námitce uvedené pod bodem II.A, ohledně rovnosti žadatelů o informace, musí odvolací orgán jednoznačně přisvědčit, neboť opačný přístup by byl v rozporu se základními zásadami právního řádu vyjádřené v oblasti veřejného práva, např. v ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu. Skutečnost, že obdobné případy mají být rozhodovány obdobně, sice a priori nevyklučuje, aby byla na první pohled obdobná žádost v konkrétním případě odmítnuta, nicméně takový postup v rozporu s legitimním očekáváním žadatele by musel být řádně odůvodněn, tj. povinným subjektem by muselo být přesvědčivě objasněno, jaké jsou okolnosti obou případů, které vedou v jenom případě k poskytnutí informace a v druhém k odmítnutí žádosti. Vzhledem k tomu, že povinný subjekt v daném případě takovou úvahu v rozhodnutí nevedl a sám přiznal, že již dříve postupoval v případě jiného žadatele tak, že čl. 62 odst. 1 písm. c), čl. 64 a čl. 68 Pokynů poskytl, shledal odvolací orgán, že došlo k porušení § 2 odst. 4 správního řádu.

K bodu II.B odvolání resp. též k odstavci 8 odvolací orgán uvádí, že důvodem pro odmítnutí žádosti může být i skutečnost, že se požadovaná informace vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu. U pojmu interní předpisy použitého v ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. je nutné rozlišovat, zda takovéto pokyny upravují postupy a činnosti povinného subjektu dotýkající se práv a právem chráněných zájmů či povinností třetích osob, či tento aspekt zcela postrádají. Vnitřní pokyn nelze bez dalšího vyloučit z poskytování informací, ale vždy je nutné zvážit jejich obsah ve shora uvedeném smyslu a ve vztahu k němu také posoudit, zda je možné poskytnutí informace omezit dle citovaného ustanovení. Je tedy třeba posoudit, zda požadované interní předpisy mohou ovlivnit subjekty stojící mimo hierarchii služební nadřízenosti a podřízenosti. Týkají-li se interní pokyny výkonu veřejné správy navenek, ve vztahu orgánu k veřejnosti a upravují-li aplikační postupy v návaznosti na jednotlivá ustanovení určitého zákona, nebylo by je možné považovat za informace vyloučené z práva na jejich poskytnutí těm, jichž se postupy v nich upravené bezprostředně dotýkají. Takovým jednáním navenek je i odvolatelem uváděné shromažďování osobních údajů ve smyslu sbírání a uchovávání biologických stop ve vztahu k třetím osobám.

Je tedy zřejmé, že interní pokyn je možné neposkytnout, vztahuje-li se výlučně dovnitř povinného subjektu a neovlivňuje vztah subjektu k třetím osobám. Vzhledem k tomu, že poskytnutí takové informace je možné, nikoliv nezbytné, omezit, je třeba uvést legitimní důvody, které k omezení informace vedly tak, aby bylo zřejmé, proč převažují tyto okolnosti nad právem na informace. Uvedené správní uvážení je obsahově totožné s testem veřejného zájmu. Popis postupu povinného subjektu při kontaminaci vzorku nelze považovat za správní úvahu ve vztahu k omezení práva na

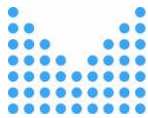

informace, neboť se jedná pouze o popis postupu a nikoliv úvahu, proč povinný subjekt postupoval tak, jak postupoval, nicméně takovou úvahu rozvedl povinný subjekt na jiném místě odůvodnění. Nelze přisvědčit odvolatelově tvrzení, že by nebylo seznatelné, která část informace, resp. které články, byla odmítnuta pro svoji interní povahu, neboť povinný subjekt již ve výrokové části rozhodnutí odkazem na příslušné ustanovení právního předpisu, tj. § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. vymežil důvod odmítnutí informace.

K odvolatelově tvrzení ohledně nekonkrétnosti a hypotetičnosti důvodů pro odmítnutí žádosti, které spočívají v potencionálním zneužití informací pachateli trestné činnosti tak, že by postupům Policie České republiky, přizpůsobili své jednání, eliminovali jejich účinnost a bránili svému odhalení a usvědčení, uvádí odvolací orgán, že je třeba mu dát za pravdu. Povinný subjekt v rozhodnutí sice citoval ustanovení § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb., avšak zde uvedené normy nesubsumoval pod skutkový stav a navíc uvedenou citaci použil v rámci naznačeného testu veřejného zájmu ve vztahu k důvodu pro odmítnutí informace spočívající ve skutečnosti, že se jedná o vnitřní pokyn, který se nijak nedotýká třetích osob, a zájem na neposkytnutí informace je z důvodů uvedených v ustanovení § 11 odst. 6 cit. zákona vyšší než právo na poskytnutí informace. Z hlediska odmítnutí žádosti odvolatele ze dne 30. 12. 2014 z důvodů uvedených v ustanovení § 11 odst. 6 cit. zákona, tj. co do článků 24, 29 odst. 1, 37, 54 a 64 Pokynu, tak není odvolacímu orgánu zřejmé, jaké důvody vedly povinný subjekt k takovému výroku rozhodnutí a jakými úvahami se v daném případě řídil při hodnocení skutkového a právního stavu, neboť tyto úvahy v odůvodnění rozhodnutí v zásadě absentují a to je činí nepřezkoumatelným. Povinný subjekt tak porušil ustanovení § 68 správního řádu.

Naopak nelze dát odvolateli za pravdu, že by veřejný zájem na znalosti zabezpečení informačních systémů a databází a priori převažoval nad zájmem takové informace co nejlépe zabezpečit a chránit tak citlivé údaje třetích osob. Znalost informačních systémů a databází ze strany veřejnosti není zárukou zvýšení bezpečnosti systému, ale spíše nárůstu potencionálního ohrožení ochrany zájmů třetích osob na bezpečnosti databáze, v níž se nachází jejich citlivé informace. Tato skutečnost ovšem nic nemění na nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti.

Na základě výše uvedených skutečností shledalo Ministerstvo vnitra rozhodnutí povinného subjektu č.j. PPR-37191-4/ČJ-2014-990140 ze dne 14. 1. 2015 jako nezákonné a nepřezkoumatelné. V dalším řízení povinný subjekt

znovu posoudí žádost odvolatele ze dne 30. 12. 2014. V případě, že dojde k závěru, že ta směřuje k poskytnutí informace, jejíž vydání je povinný subjekt povinen či oprávněn odmítnout vydá v dané věci nové rozhodnutí, ze kterého bude jednoznačně zřejmý právní důvod pro odmítnutí žádosti uvedený v zákoně č. 106/1999 Sb., tento bude řádně podřazen pod skutkový stav, který bude v obecných rysech v rozhodnutí uveden, srozumitelné úvahy, jimiž se povinný subjekt při vydání rozhodnutí řídil. V případě uplatnění důvodů pro odmítnutí informace uvedeného v ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) povinný subjekt provede správní uvážení, jež uvede v rozhodnutí, a ze kterého budou zřejmé konkrétní skutkové okolnosti, jež vedly povinný subjekt k závěru, že zájem na neposkytnutí převažuje nad právem na informace.

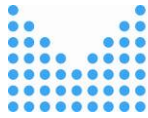
Podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dojde-li odvolací správní orgán k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal; v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví odvolací správní orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán. Proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné (§ 91 odst. 1 správního řádu).

Bc. Adéla Bruknerová
ředitelka
kanceláře ministra vnitra
v.r.
otisk úředního razítka

Za správnost: JUDr. Jaroslav Saveljev
podepsáno elektronicky

Vyřizuje: Mgr. Otakar Ludvík
oddělení podání osob a poradní komise ministra
kancelář ministra vnitra

ROZDĚLOVNÍK:

**Tomáš Pecina
Slezská 1668/56
120 00 Praha 2
ID DS: whehjsc**

**Policie České republiky
Policejní prezidium
náměstek policejního prezidenta pro SKPV
Strojnická 27
170 89 Praha 7
ID DS: gs9ai55
K č.j. PPR-37191-4/ČJ-2014-990140**